

Ako nam je cilj kod učenika poticati i razvijati sposobnosti i kompetencije potrebne za život u 21. stoljeću, onda je nužno da u svom pristupu napustimo neke karakteristike tradicionalne škole:

- predavanje kao dominantan način poučavanja
- zanemarivanje cjelovite ličnosti učenika i njegovih specifičnih potreba

Učeniku usmjeren pristup podrazumijeva

promjenu vaše uloge,

a to znači da:

- stvarate ozračje u kojem se učenici osjećaju sigurno i prihvaćeno
- stvarate uvjete koji potiču cjelovit individualni razvoj svakog učenika (a ne uglavnom kognitivni aspekt)
- stvarate uvjete u kojima se mogu odvijati procesi učenja različitih znanja, vještina i stavova (a ne uglavnom memoriranje i reprodukcija propisanog gradiva)
- potičete učenje i pružate pomoć u procesu učenja svakom učeniku
- stvarate iskustva učenja koja zadovoljavaju individualne obrazovne potrebe učenika (individualne sposobnosti, specifičan stil učenja, specifični interesi i motivacija, različita prethodna znanja itd.)
- uključujete učenike u refleksivan odnos prema procesu učenja (poticanje samoevaluacije)

PITANJE:

Je li mi važnije “prijeći gradivo” (učitelju usmjeren pristup) ili potaknuti učenje i cjelovit razvoj svakog učenika (učeniku usmjeren pristup)?

To mijenja ulogu učenika od pasivnog primatelja znanja prema **aktivnom sudioniku / partneru u procesu učenja.**